

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **A. B.**, narozený „X“,
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. MV-99516-5/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek **ve výši 3 000 Kč**. Částka 3 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. MV-99516-5/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 5. 2016, č. j. OAM-40093-39/MC-2010. Tímto usnesením byla ve výroku I. zamítnuta žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 9. 2015, č. j. OAM-40093-33/MC-2010, jímž mu byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, a ve výroku II. nebyl žádosti přiznán odkladný účinek dle § 41 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.
2. Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen se zabývat povahou žalobou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o úkon správního orgánu, který je z přezkumné činnosti soudu v rámci správního soudnictví vyloučen. K přezkoumávání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří § 68 písm. e) ve vazbě na § 70 písm. b) s. ř. s., které upravují tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle § 65 a § 66 s. ř. s.

3. Soud pro přehlednost předesílá, že žaloba žalobce v posuzované věci směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. MV-99516-5/SO-2016, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 21. 5. 2016, č. j. OAM-40093-39/MC-2010, jímž správní orgán I. stupně nevyhověl návrhu žalobce na prominutí zmeškání lhůty k odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Předmětem soudního přezkumu tedy bylo toto žalobou napadené rozhodnutí, a nikoli rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. MV-99516-6/SO-2016, jímž žalovaný zamítl pro opožděnost odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze dne 22. 9. 2015, č. j. OAM-40093-33/MC-2010.
4. K otázce soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007-49, publ. pod č. 1881/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž judikoval, že „rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004, je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.“ V odůvodnění tohoto rozsudku bylo dále konstatováno, že „dle Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu rozhodnutím podkladovým, které předběžně upravuje poměry svých adresátů ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, a ve vztahu ke konečnému posouzení včasnosti samotného odvolání má tedy charakter rozhodnutí předběžného. Předběžnost je přitom v dané věci nutno vykládat jednak (1) z hlediska časového, kdy rozhodnutí o odvolání správní orgán nevydá dříve, než je v řízení postaveno najisto, zda bylo zmeškání úkonu prominuto či nikoli; jednak (2) jako vzájemnou podmíněnost, kdy výsledek rozhodnutí o prominutí či neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí o podaném odvolání“. Rovněž vyslovil, že „byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituuje až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotyčného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamena odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci. Uvedený závěr přitom

odpovídá jak zákonné konstrukci přezkumu ve správním soudnictví jako přezkumu rozhodnutí konečné povahy, tak zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť připuštění soudního přezkumu proti tomuto typu rozhodnutí by ve svém důsledku znamenalo roztržtí celého řízení a prodlužování jeho celkové délky (je neúčelné ze strany soudu zkoumat samostatně, zda měla být lhůta prominuta či nikoliv, pokud dosud není zřejmé, že její zmeškání se negativně promítlo do právní sféry účastníka řízení).“

5. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 4 Ads 103/2010-73, www.nssoud.cz, na tomto názoru o nepřipustnosti žaloby samostatně napadající rozhodnutí o nevyhovění žádosti o navrácení v předešlý stav dle § 41 správního řádu nic nemění ani pozdější rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54, publ. pod č. 1982/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž byla oproti předchozí judikatuře vyložena poněkud jinak kritéria pro vymezení pojmu rozhodnutí předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s. V tomto judikátu se totiž uvádí, že „o rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výlučka podle § 70 písm. b) s. ř. s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné.“ Obecný test stanovený ve zmíněném rozsudku rozšířeného senátu pro určení, zda posuzovaný úkon správního orgánu je rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s., byl aplikován na rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané podle § 41 správního řádu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 9 As 48/2009-105, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu je rozhodnutím, které naplňuje výše uvedenou časovou, místní i osobní podmínku, z čehož vyplývá, že předmětné rozhodnutí je nutno pokládat za rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu jako rozhodnutí předběžné povahy, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci.“
6. Soud dále uvádí, že výlučka uvedená v § 70 písm. b) s. ř. s. se vztahuje i na výrok usnesení správního orgánu I. stupně, kterým nebyl žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání přiznán odkladný účinek, neboť rozhodování o odkladném účinku ve smyslu § 41 odst. 3 správního řádu je navázáno na podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu a existence přiznaného odkladného účinku končí nejpozději v okamžik, kdy je o žádosti o prominutí zmeškání úkonu rozhodnuto. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým nebyl žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání přiznán odkladný účinek, je tedy stejně jako rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu dle obecného testu stanoveného ve zmíněném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 186/2006-54 úkonem správního orgánu předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s. Již na první pohled je totiž zřejmé, že je splněna osobní podmínka rozhodnutí předběžné povahy, neboť přiznání odkladného účinku žádosti o prominutí zmeškání úkonu se týká řízení ve věci žalobce. Je naplněna i časová podmínka, neboť rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žádosti o prominutí zmeškání úkonu předchází rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má žalobce nárok a které podléhá soudnímu přezkumu (v podobě rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného). V projednávané věci je splněna i poslední podmínka, a to věcná. Pravomocné rozhodnutí

o prominutí či neprominutí zmeškání úkonu totiž řeší i případný dočasný charakter odkladného účinku.

7. S ohledem na výše uvedená příslušná ustanovení s. ř. s. nezbylo soudu nic jiného než vyslovit, že předmětná žaloba nesměřuje proti rozhodnutí, které by bylo možné v řízení před správním soudem napadnout žalobou. Z tohoto důvodu pak soud s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. b) téhož zákona ve výroku I. usnesení tuto žalobu pro nepřipustnost odmítl. Na tomto místě soud podotýká, že tomuto postupu nebrání skutečnost, že částečně již provedl procesní úkony směřující k rozhodnutí o věci samé. Nepřipustnost žaloby je totiž soud povinen zohlednit v každé fázi řízení o ní.
8. Z důvodu odmítnutí žaloby soud současně v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve výroku II. tohoto usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
9. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl ve výroku III. tohoto usnesení rovněž o vrácení zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Uhrazený soudní poplatek bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. července 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.